

Aarsmøde for Broderkredsen paa Havet 1927.

Medlemmer af Broderkredsen indbydes til Møde i Thors-havn i Dagene 27.—30. Oktbr.

Lad os møde saa mange som muligt med Bøn og Forventning om Guds Velsignelse.

De, der ønsker frit Ophold under Mødet bedes henvende sig til Pastor Fibiger Jensen, Thors-havn, Telefon 136, inden den 20. Oktober.

p. t. Thors-havn, 1. Oktober 1927.

Alfred Petersen.

Nólsoyar bátabyggjari.

Vit loyva okkum at gera kunnugt at vit byggja fóroyskar bátar í øllum stóddum; eisini bátar til at installera motorar í, líkaleiðis sum vit seta motorar í eldri bátar.

Áralong roynv í bátasmíði. Alltíð dygdarbátar til biligan pris.

Vendi tykkum til

L./I. Nólsoyar bátabyggjari, Nólsoy.

Arbejdermøde.

Samfundsraadet for kirkelige Forening for indre Mission paa Færøerne indbydes herved atter i Aar Præster og Missionærer samt Mænd og Kvinder rundt om paa Bygderne, til det årlige Arbejdermøde som om Gud vil, afholdes i Thors-havn i Dagene 27.—30. Oktober.

Hver Gang Guds Børn er kommen sammen til saadanne Møder har det været til Velsignelse og haft stor Betydning for Guds Rige paa vore Øer, derfor bedes Vennerne indtrængende om at være med i Thors-havn i disse Dage.

De, der ønsker frit Ophold under Mødet bedes henvende sig til Pastor Fibiger Jensen, Thors-havn, Telefon 136, inden den 20. Oktober.

Program for Mødet:

Torsdag d. 27. Kl. 4: Velkomst og Bedemøde. Kl. 8: Offentligt Møde.

Freitag d. 28. Kl. 10¹/₂: Bibel-time. Emne: Bered dig at møde din Gud. Kl. 4: Forhandlig. Emne: Jeg opfølter mine Øjne til Bjergene, hvorfra skal min Hjælp komme. Salme 121, 1. Kl. 8: Offentligt Møde.

Lørdag d. 29. Kl. 10¹/₂: Bibel-time: Emne: Dersom du tror, skal du se Guds Herlighed. Kl. 3¹/₂: Møde for Medlemmer af Broderkredsen. Kl. 8: Offentligt Møde.

Søndag d. 30. Kl. 11: Gudstjeneste med Altergang. Kl. 6: Offentligt Møde. Kl. 8¹/₂: Afslutningsfest.

Er De Medlem af Socialdemokratiet? Ellers bør De blive det!

Storm paa Atlanten.

AF JOHANNES FØNSS.

II.

Nu gnistrer det igen i Radioen, og Luftens Bolger fortæller os denne Gang, at det store tyske Passagerskib »Bremerhaven« kun langsomt arbejder sig frem noget sydligere end vor Baad, og at ikke blot adskillige af de Ombordværende er kommet til Skade under Skibets Huggen i Søen, men at ogsaa Skibet selv har lidt betydelig Overlast. Og forude for os ligger den amerikanske Oceanflyver »Præsident Harding« og kalder paa Bugser-Hjælp. Den værste Atlanter-havs-Storm i de 41 Aar, jeg har sejlet til Ses, og Bolger, som var mindst 60 Fod høje, melder Skibets Kaptajn, Theodore van Beck. Bolgerne har slaat Hul, og Vandet er trængt ind i Ojetankene, saa Skibet ikke kan komme videre, og Varme og Lys ikke er til at fremskaffe ombord. Ved at hugge et Par Kahytter itu og fyre op med dem skaffer man dog for en Stund Afhjælpning. Passagererne paa 1ste og 2den Klasse finder sig roligt: Tilskikkelserne og tager til Takke med det ringe Lys og den knappe Varme, der kun saaledes kan holdes nu, hvor den store Lys- og Varmegælder, Oljen, er ubrugelig. Men paa 3dje Klasse truer der med at ud-bryde Panik. Da lader en behjælpelig Stewart spille op til Dans i den halvmørke Salon — og se, saa avinder Angsten.

Er ikke Musikens Magt underfuld? Spil op til Dans — og straks er Bekymringerne borte! Den lille Spille-mand Mozart vidste det, naar han i »Tryllefløjten« lod Papagenos' Klokkespil faa de Onde til at danse og synge og til under Dansen at glemme Had og Forfølgelse.

Man danser paa »Præsident Harding«, mens den kaster sine Ankere og venter paa Hjælp fra Land, fra Kanada, som heldigvis er nær. Og under alt dette har vi paa »United States«, der er et langt ældre Skib end baade »Præsident Harding« og »Bremerhaven«, ingen større Ulempe haft af den samme Orkan, de samme Storme og de samme Kæmpesølger adover, at vi er blevet godt forsinket. Men hvad gør det?

Saa har man faaet Tid til at se sig lidt om paa Skibet.

Hvor jeg end kom hen ombord, og hvem jeg end talte med af Skibets Besætning, af alle og alle Vegne nævnedes den danske Balletdanser John Andersens Navn med en rørende Ærefrygt og Kærlighed. Han havde vundet alles Hjærter ombord den Gang paa hans sidste Rejse — fortæller der mig — saa god og opmærksom han var mod alle, baade Passagerer og Besætning, og især

en sand Helt, der intet Øjeblik tænkte paa sig selv, men kun havde sine Kære derhjemme i Tankerne. Og det var med inderlig Glæde, alle Ombordværende den Gang hilste Operationens heldige Forløb; og da John Andersen blev bragt i Land i det Halifax, vi selv nu nærmer os efter vor stormfulde Overfart, haabede alle paa, at han paa det Hospital, paa hvilket han blev indlagt, hurtigt skulde komme sig helt. Og saa blev det dog Døden.

Men den døde John Andersen — det forstaar jeg nu — vil sent blive glemt paa »United States«.

Lods ombord — og vi styrer ind mod Halifax. Søen er for første Gang helt rolig, og Solen skinner. Vort lille Orkester tager Opstilling paa Dækket. Nu, da Naturkræfterne har lagt sig, skal der rigtig tages Revanche. Men ak, man har ikke gjort Regning med Frosen — ogsaa en Naturkraft, en temmelig haard Frost, som næppe spores af Menne-skens Børn i det varmeste, straalende Solskin. Efter første Nummer er der gaaet Frost i Blæseinstrumen-terne, og de gæve Musikanter maa give op. Alt tier nu, baade Havets og Himlens Kæmpeorkester — og vort eget lille Skibeorkester!

Men nu staar vi ud fra Halifax og drejer i sydlig Retning for at naa New York. Og næste Morgen har vi Forsaars, nej Sommervej. Bægende Solskin, blaat Hav, Blåstille — ak denne Ro, dette Solskin! Ovenpaa Orkan, Storme, Regn, Sne og Kulde, Brag og Brum, Bolger og atter Bolger — nu disse glitrende Solstråler over det stille Vand — og en Varme paa Dækket, saa man kaster Overfrakten og for første Gang paa denne Rejse tager Plads i en Liggestol, mens Orkesteret i Anledning af Søndagen og meget passende til Lejligheden og uden Angst for at Hornene skal fryse til Isstemmer: »Den signede Dag med Fryd vi ser, af Havet til os op-kommet«.

Og dog — det er ikke just Fryd, man sporer i sit Indre ved at denne pludselige Ro i Elementerne omkring En. Først nu mærkes det rigtigt, hvor langt bedre man havde det i de stormfulde, men herlige 12 Dage, som er omme, mens man glemte sine egne Bekymringer, blev oprasket og kun var optaget af og frydedes af det storm-dre gamle. Han dansede med de ældre Damer, som ellers ingen bød op til Dans, og han talte saa venligt med dem. Kavalér til det sidste — og Helt! Som han indvilligede i at lade sig operere ombord, og som han tog baade Operationen og de paa-følgende Smærter, var den unge Mand

slaaet i Naturen derude. Nu i det varme, rolige Øresunds-Vejr, hvor man endog synes at kunne lugte det nære Land, fyldes man af Uro, Land-krabbe-Nerverne, der fandt Hvile og Helse i Vinterstormene, dirrer atter uroligt i Sommerdagen, som har over-rumplet os alle. Om vi dog kunde faa en lille Afskeds-Storm endnu den sidste korte Dag — og Bolger, store Bolger, mange Bolger! —

Efter et blåkalt Døgn saar jeg om Morgenen paa Dækket ved Ind-sejlingen til New York, og mine Tan-ker kredser om den afdøde Kollega fra Kongens Nytorv, John Andersen, som den Gang var paa Vej til denne Verdens mest imponerende Stad, men som bukkede under forinden, efter at han paa Baaden her havde underka-stet sig den livsfarlige Operation —; da træder Stewarten hen til mig og river mig ud af mine bedrøvelige Tanker ved at overrække mig en New Yorker Avis, frisk fra Maskinen, lige bragt ombord af Karantænebadnen. Jeg aabner den — hvad er dog det? I »Headline« (Linjen tværs over Forsiden, som nævner Dagens Hoved-begivenhed) staar der: »Opereret uden Bedøvelse, men med Radiotele-foen for Ørene«. — Var det ikke Operation, jeg stod og tænkte paa?

Her meldes, at en 76-aarig Mand, som Lægerne kun turde give en me-get let lokal Bedøvelse, fik Liv til under Operationen at beholde Radio-telefonen paa, og at det Program, han saaledes lyttede til, fuldstændig opfyldte sin Mission ved at aflede den gamle Mandes Opmærksomhed fra, hvad der foregik, og saa at sige bi-bragte ham den Bedøvelse, man ikke paa anden Maade mente at turde give ham. — Kunsten stiger!

Atter en Lændvinding for Radioen og for os i den anden Ende! Nu skal vi bruges til at bedøve Folk, som skal opereres — vil det sige: at dysse dem i Sovn? Det bliver maaske slet ikke saa svært endda. I milde Guder — hvad bliver det næste? Kan alt be-sorges pr. Radio? —

Saa er vi inde. Den afholdte Kaptajn Voldborg og hans Styrmand i de guldrængende Uniformer er alle paa Broen. Paa Dækket staar Skibets øvrige Officerer med den popu-lære Regnskabsfører Alfred Henrik-son i Spidsen, alle parate til at mod-tage de amerikanske Enebetsmand, som kommer ombord. Paa Prome-nadestellet har vort lille brave Or-kester taget Opstilling og truster den amerikanske Nationalsang, mens So-len forsigtigt kigger frem gennem New Yorker Taggen, og Dannebrog og Stars and Stripes blaffer omkring i Morgenbrisen derinde fra Skandi-navien-Amerika-Linjens Dok i Hobo-ken. — Snart er vi i Land og det evigt urolige New Yorks Bolger slaar sammen om os — og man glømmer igen for en Stund sig selv og sine egne Bekymringer, mens man læng-les, imponeres og lader sig opsluge af Jette-bølgen Hav, New York. —

Og et Par Dage efter læser man paa en beskedent Plads i New Yorks Aender et Telegram, som Luftens Bol-ger har ført hid, at Georg Brandes er død efter en Operation. Nogle faa væselige Linjer følges dertil.

Ingen »Headline«! Havde han end-da ladet sig bedøve — ikke med Me-dicinen Æther, men af Ætherens Radio-Bolger, ja saa var »Formalet« sikkert blevet et andet. Eller om han som den danske Kvinde, Mrs. Gade, havde kløvet den engelske Kanals Bolger, eller om han havde indlagt sig lignende Fortjenester som den danske Bokser, der for nylig næsten kløvede, men i hvert Fald slog bety-delige Buler i Blikspanden paa en berømt Bokser!

De fik alle »Headline« — og hele Sider inden i Bladene.

Og dog — selvom Georg Brandes i New York og hele Amerika maatte staa tilbage for Radioter, Bokser og Kanalsvømmersker, i København, i Danmark gjorde — eller gør han det vel ikke — endnu? — han, det friske frie og færende Vej, den stærke, sætte Bolge, som aldrig vil blive glemt og hvis Spor ikke kan udslættes, saa længe der findes Danske, der — skønt de færdes ved Øresund — elsker og længes efter det friske Pust fra Verdenshavene, Saltet derudefra — og de mægtige Bolger.

Johannes Fønss.

Hvorfor er jeg Socialdemokrat?

Fordi

Socialdemokratiet i Modsetning til de øvrige Partier vil løse Fattigdomsspørgsmaalet ad den eneste mulige Vej, nemlig ved at Samfundet overtager alle Produk-tionsmidlerne og saaledes virker regulerende paa Produktionen, saa der ikke som nu kan op-hobes store Kapitaler paa Enkelt-mands Haand;

fordi

Socialdemokratiet er det eneste Parti, der ikke fordrer Pligter uden samtidig at give Rettig-heder, saavel i politisk som i social Hensende;

fordi

Socialdemokratiet er det eneste Parti, der vil have Stands- og dermed Klasseforskel bortryddet;

fordi

Socialdemokratiet vil indføre lige Ret for alle og dermed fjerne al Uretfærdighed, og

fordi

Socialdemokratiet vil, at færøsk Jord skal dyrkes af færøske Ar-bejdere, medens de nuværende Tilstande driver Arbejdernes Børn ud af Landet for at tjene deres Brod paa fremmede Steder.

Vil Du det samme som Social-demokratiet, saa bliv Social-demokrat!

Givdi út af socialdemokratiskskum felogum.

Bladstýrari: M. S. Viðstein.
Prentsmíðja »Føroya Social-Demokrates, Tórshavn.

OM AT SLANKE SIG

Ogsaa vor lille Ven, Jens Amager, var grebet af det om sig gribende Slankhedsraaseri. Han arbejdede energisk for at faa det overflødige Fedt borte.

Lange Løbeture og Sjipping i Ti-movis, kombineret med tre Dages Faste, bragte ham ogsaa ganske klækkeligt ned i Vægt.

Men der var det uheldige ved det, at efter saadanne tre strenge Da-ge, fælte han en voldsom og næsten uudholdelig Sult.

Denne Sult krævede et godt og for-svarligt Maaltid paa to Timer i Stam-beværtningen, og naar han var læn-dig, var han lige saa tyk som før. Nu har han opgivet det.